

Bánki Hagner Judit két szobrára

1. Mütterchen aus Szigliget

*E fejkendős öregasszony, ahogy
a múltján és jövőjén eltűnődik:
anyám lebetne – fáradt és nyugodt;
fiam, te is hajolj előtte földig,*

*mint e szonettben én; úgy, mintha élne,
bár elege volt a földi robot
egyhangúságából, míg elkopott
dolgos karja, dereka, válla, térde.*

*E szoborba-forrva most már örökké
mosolyog és nem válik soba röggé;
ülvén, szemléli csak az Életet*

*bölcsen, néma krisztusi megadással;
ím, egy nagy poéta verssora rávall:
szép az ifjú, de még szebb az öreg.*

2. „Good morning, Westside!”

*Ez a hívogató, villámkacér szem,
e köszöntésre nyíló, keskeny ajkak,
e mosoly a finom állgödröcskéken,
e karok, melyek ölelni akarnak;*

*ez a gyöngyalak: a felbúzott térdek,
s csak sejtetett combok erotikája;
ez a homlok enged utat a fénynek,
mely a test tagjait végig bejárja,*

*s kisüt a felgyúrt rubadarabokból;
e fej lángforró éjszakákra gondol,
mégis, körüllegi valami bánat:*

*bánata talán a társtalanságnak?
ki nem szeretne simulni ölébe?
vagy ki nem akarna megalni érte?*

A közelítő tél

(változat Berzsenyi versére)

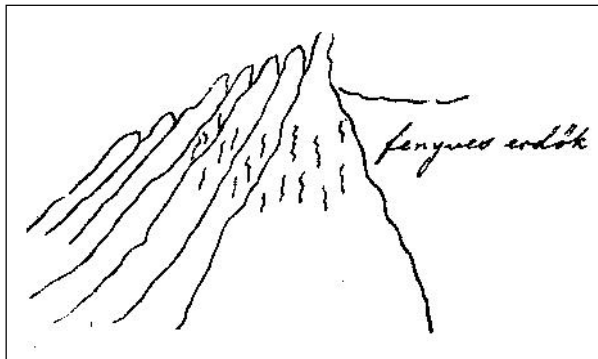
*Hervad már ligetünk. Lombok aranylanak:
rőt kincs-garmada, mit szertekuszál a szél.
Villanydrót fonalán fecske-zsinat zsibong,
készülvén a Nagy Útra már.*

*Vadszőlő levelén vérszínű rozsdafolt.
Rózsák ejtegetik földre a szirmukat,
bólingatva fejük. Árva rigó kutat
árny-tartó lugasom körül*

*fonnyadt szilvaszemek, tömpe barack után.
Tókéim csupaszok mind, venyigéiket
már nem dongja körül csikos-arany darázs. –
A szüret dala csöndbe holt.*

*Oh, a szárnyas idő hirtelen elrepül.
Nézzük kékbe-tűnő röpte-ívét együtt,
kedves, sejtve, mi vár még ezután reánk. –
Minden csak jelenés, tudod.*

*Nézzük hát derűsen, hogy hamar elvirít
tavaszunk koszorú-bimbaja... Int az ősz:
ízleljük piruló, zsenge gyümölcsseit,
nektárját, amíg élhetünk!*

Kilátás a várbörtönből – a kufsteini hegyekre